

Warszawa, dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 973/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Adam Bednarczyk

protokolant: sekr. sądowy Anna Tarasiuk

przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 28 marca 2019 r.

sprawy P. P. (1) syna J. i G., ur. (...) w B.

oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 kk, art. 284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 5 kwietnia 2018 r. sygn. akt IV K 1143/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w II instancji oraz podatek VAT.

VI Ka 973/18

UZASADNIENIE

P. P. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 5 kwietnia 2018 r. w sprawie IV K 1143/16 w ramach zarzucanych mu czynów uznany został winnym popełnienia dwóch czynów z art.286§1 kk., za które wymierzono mu kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności; a na podstawie art.85 kk. i art. 86§1 kk. przy zastosowaniu art.4§1 kk. wymierzono mu za oba w/w czyny jedną karę łączną w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; orzekł o kosztach postępowania i kosztach obrony z urzędu.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego.

Jak wynika z jej treści skarżący zakwestionował przedmiotowy wyrok w całości zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, albowiem zostały one poczynione bez uwzględnienia wyjaśnień oskarżonego, oraz ustaleniu, że działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Nadto zarzucił autor apelacji naruszenie prawa do obrony oskarżonego poprzez oddalenie wniosków dowodowych w przedmiocie ustalenia kondycji finansowej jego firmy.

W konkluzji autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i przez to nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd rejonowy w sposób prawidłowy ujawnił i przeprowadził wszelkie dostępne mu w sprawie dowody. Oceny ich dokonał nie wychodząc poza ramy art.7 jak i 5§2 kpk. Na podstawie zaś tak ocenionych dowodów trafnie zrekonstruował stan faktyczny w sprawie.

Obrońca stawiając zarzut nie uwzględnienia w owych ustaleniach wyjaśnień samego oskarżonego nie precyzuje, o które wyjaśnienia chodzi i o złożone, na jakim etapie postępowania w tej sprawie. Przypomnieć, zatem trzeba, iż na etapie postępowania jurysdykcyjnego oskarżony w istocie przyznał się do popełnienia obu przypisanych mu czynów i złożył obszernie wyjaśnienia w tym zakresie. Nadto zauważyć trzeba, iż sąd w obszernym zakresie dał wiarę tym wyjaśnieniom zwłaszcza, że jak słusznie dostrzegł w obszernym zakresie wiązały się w logiczną całość z wyjaśnieniami współoskarżonego T. P.. W części natomiast, w jakiej oskarżony P. nie przyznawał się do zarzutów sąd zweryfikował jego depozycje na podstawie zarówno wyjaśnień T. P. jak też zeznań świadków P. J. i M. N., którym przedmiotowe pojazdy zostały przekazane.

Linia obrony związana w istocie z drugim zarzutem apelacji dotyczącym kwestii związanych z sytuacją finansową firmy oskarżonego jest o tyle niesłuszna, iż sąd po pierwsze już na wstępie swoich rozważań dotyczących stanu faktycznego ustalił, iż sytuacja ta była zła. Natomiast takie ustalenie w kontekście czynów przypisanych oskarżonemu nie ma znaczenia dla zarówno opisu czynu jak jego kwalifikacji prawnej. Mająca wynikać z tej sytuacji teza linii obrony oskarżonego jakoby używał przedmiotowych samochodów „przez grzeczność” P. J. i M. N. nie znajduje żadnego potwierdzenia w zeznaniach tych świadków, którzy wyraźnie twierdzili, iż pojazdy te były po prostu zastawem za pożyczki, jakich udzielili oskarżonemu. Wyraźnie też wskazywali na oskarżonego, jako osobę dysonującą tymi pojazdami.

Wreszcie odnieść się trzeba do zarzutu, iż sąd nietrafnie zakwalifikował zachowanie oskarżonego, albowiem nie ma mowy o działaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Otóż wskazać trzeba, iż owa korzyść była ewidentna, a były nią owe pożyczki, które oskarżony uzyskał dysponując pojazdami, do czego nie miał żadnych uprawnień.

Za trafne należy także uznać rozstrzygnięcie sądu rejonowego w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu zarówno, co do kar jednostkowych za poszczególne przypisane mu czyny jak też w odniesieniu do kary łącznej pozbawienia wolności. Z całą pewnością nie można stwierdzić, by rozstrzygnięcie to było rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art.438 pkt.4 kpk. Trafnie też sąd uznał, iż tylko kara bezwzględna w odniesieniu do oskarżonego może przynieść realizację jej ustawowych celów, albowiem wielokrotna karalność oskarżonego w tym za czyny podobne wskazuje, iż jest on sprawcą niepoprawnym. Natomiast sam wymiar kar jednostkowych jak i wymiar kary łącznej oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.624§1 kpk.